

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XXXI. évfolyam 2. szám - 2021. november 5.

ISOLDE

TÚLÉLŐ BESZÁMOLÓ

Hosszú kihagyás után, október 15-16-án ismét megrendezésre került a hagyományos őszi túlélő túra. A nagy érdeklődés a jelentkezők óriási számában is tetten érhető volt: 100 bátor iskolapolgár adott le érvényes nevezést. Ez a létszám még a MÁV-nak is szemet szúrt, így kérésüknek megfelelően két adagban juttattuk a csapatokat a rajt helyszínére, **Piliscsabára**.

Bár minden csapat kapott turistatérképet, amire berajzoltuk a rajt és az első pont helyét, néhányan a lineáris vonalvezetésre fittyet hányva már az elején csillagtúrára indultak... A kezdeti nehézségek ellenére minden csapatnak sikerült nyitvatartási időn belül *fogni* az első két pontot. Így mind a 23 csapat készíthetett csapatszelfit a **piliscsabai kőgombával**, és egy izzasztó felfelégyaloglás végén mindannyian megcsodálhatták a **Nagy-Szénás** pompás éjszakai körpanorámáját. (Emlékezzünk meg az első ránézésre áthatolhatatlannak tűnő rácsos vaskapuról is, „afrikai sertéspestis” jeligére...) Minden bizonyosan az éjszakai közlekedés is csábító lehetett, mert hajnali 1 és 3 között hat csapat is kiszállt a versenyből **Nagykovácsiban**. A többiek folytatták útjukat a Budai-hegység legmagasabb pontjára, a **Nagy-Kopaszra** (Csergezán-kilátó), ahol végre kinyithatták (volna) a 16 km-rel korábban kézhez kapott kölyökpezsgőt. Majd monoton *átmenettel* értek a **Fekete-fejhez**, hogy ízlés szerint egy/két/három alkalommal is megmássza a szerencsés csapattag a csúcsot abban a reményben, hogy a megfelelő háromszögelési vasoszloppal készít szelfit... Ezután már szinte jutalomjáték volt átnyergelni a **Szépjuhásznéhoz**, ahol a tájfutó térképes betétjátékkal értékes időkezdvményekre lehetett szert tenni. A végső megkönnyebbülést nyilvánvalóan a **húvösvölgyi** célba történő beérkezés jelentette.

A számok szerelmeseire is gondoltunk: 100 polis nevezett 24 csapatban, amelyből 23 állt rá a rajtköre és közülük 16 csapat gyalogolta le a 30 km-es távot. A nettó menetidők elég nagy szórást mutatnak: a leggyorsabbak 7 óra 21 percig andalogtak az erdőben, a legráterősebbek pedig 13 óra 31 percig csodálták testközelből az őszi erdő tüneményeit.

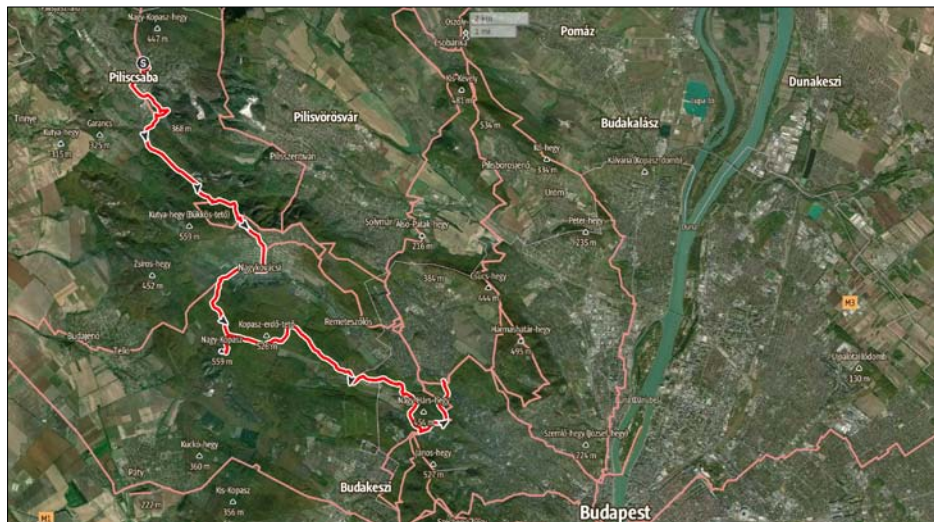
A beszámoló pedig úgy teljes, ha megemlékezünk a helyezettokról is. Gyermekek kategóriában a **N.E.M.** csapata (Balogh Emese, Bacsur Dani, Fonyódi Marci, Varga Attila – mind VisSza) végzett első helyen 6:52-es

kedvezményekkel módosított menetidővel, mögöttük nem sokkal lemaradva a **bécsiszelet**ek (Camilo Lili, Keresztes Réka, Lévai-Rázsó Matteo, Vince Balázs és a menetközben sérülés miatt kiszállt Dobos Bogi – mind Kozmosz) és **Balu, a dzsungel királya** (Habi Zsófia, Márkus Balázs, Páva Samu, Szendrey-Sipos Brúnó – O-Zone-Azúr) csapatok. Felnőtt kategóriában az expolisok alkotta **Expolisok** (Csák Bence, Fazekas János, Mayer Mátyás – mind ex-Guru) teljesítettek a legjobban 7:21-es menetidővel, *közvetlenül* mögöttük érkezett be az angoltanárokból álló **A-Team** (Kocsis Laura, Lippai Szilvia, Thomas Dent).

Köszönjük a szervezésben és a lebonyolításban nyújtott önkéntes segítséget Kocsis Péternek (Csokisnak), Rózsa Géának, Borsos Leventének, Gróger Diának (ex-iGRic), Récsán Gábornak (ex-W), Kasza Ivettnek (ReZsó) és Biró Dávid Vörinek (ReZsó)!

Gratulálunk a résztvevőknek, a teljesítőknek és a helyezetteknek! Bízunk benne, hogy a tavaszi túlélőn viszontlátjuk egymást...!

Üdv: a szervezők (Szántó Anita és Szabó Attila)

(A túlélő 30 km-es útvonala műholdképen. A távolságok elképzeléséhez viszonyítási alapként jól használható a Budapest felirat felett elhelyezkedő Margit-sziget.)

CSAK PAPIR ÉS CERUZA!

GALE

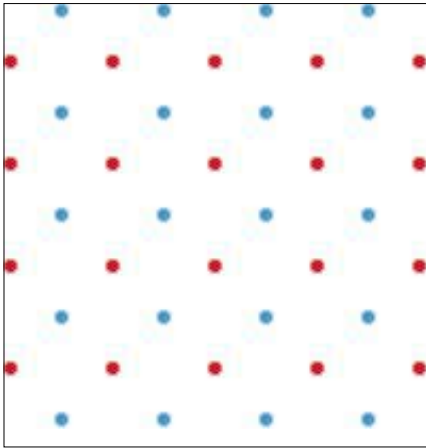
Játékosok: Kettő

Más néven: Bridgit vagy Szélvihar

A játékosok felváltva kapcsolják össze a pontokat. Az a játékos nyer, aki először húz egy folyamatos láncot, amely összeköti a tábla végeit.

Leírás

A tábla létrehozásához először rajzoljatok 4 x 5 kék pontból álló téglalap alakú tömböt. Ezután rajzoljatok egy 5 x 4 piros pontból álló átfedő tömböt:

A játékosok felváltva kapcsolnak össze két szomszédos saját színű pontot. Két vonal nem keresztezheti egymást. Az a játékos nyer, aki elsőként összefüggő láncot alkot a táblán felülről lefelé (kék) vagy balról jobbra (piros).

A játék $n \times n+1$ pontból álló nagyobb, egymást átfedő pályán is játszható. A játék nem lehet döntetlen, mert az ellenfél blokkolásához a játékosnak magának kell egy folyamatos láncot alkotnia.

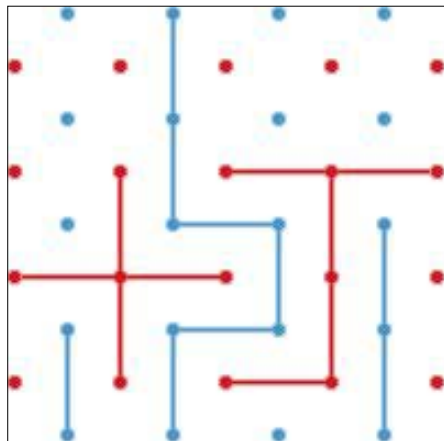
Példa

Például a következő játékban a kék nyer láncot alkotva felülről lefelé:

A játék története

Gale, más néven Bridgit, David Gale matematikus találta fel.

Gardner, Martin leírta. A második tudományos amerikai matematikai rejtvények és eltérítések könyve. University of Chicago Press, 1961.

IRODALMI HÁZIVERSENY

NOVEMBERI forduló

A BEADÁS HATÁRIDEJE: 2021. NOVEMBER 15., HÉTFŐ

I. Bach (11 pont)

1. Melyik műfajban nem alkotott Bach?

A szvit B versenymű C toccata D opera

2. Bach a következő országokban járt tanulmányúton:

A Itália, Franciaország, Anglia

B Spanyolország, Itália

C Németországon kívül csak Itáliában járt.

D Soha nem hagyta el Németország területét.

3. Hány úgynevezett „Brandenburgi versenyt” komponált Bach?

A5 B6 C4 D9

4. Hány gyermeke született Bachnak?

7 12 20 17

5. A Máté-passió Bach halála után hosszú időre feledésbe merült. Majd csak 1829-ben mutatták be ismét. Kinek köszönhetjük ezt a 19. századi előadást?

A Robert Schumann B Liszt Ferenc

C Hans von Bülow D Felix Mendelssohn–Bartholdy

6. A legenda szerint a Goldberg-variációkat Keyserlingk gróf azért rendelte Bachtól, hogy Goldberg nevű csembalistánja ezzel vidítsa fel őt, amikor ...

A nem tud aludni. B gyötri a köszvény.

C nincs otthon a felesége. D fáj a feje.

7. Melyik volt Bach kedvenc száma?

A 7 B 12 C 14 D 30

8. Kitől származik a következő, Bachról szóló idézet: „Nem pataknak, inkább tengernek kellene hívni.”?

A Felix Mendelssohn-Bartholdy

B Ludwig van Beethoven

C Wolfgang Amadeus Mozart

D Johann Wolfgang von Goethe

9. Ki állította össze Bach műveinek jegyzékét, a Bach Werke Verzeichnist (BWV)?

A Ludwig von Köchel B Christoph Wolff

C Wolfgang Schmieder D Albert Schweitzer

10. Az egyik leghitelesebb portrét Bachról Elias Gottlob Haussmann festette. Az eredeti festmény a második világháború idején egy később jelentős Bach-előadó családi házában lelt menedékre. Kinek a falát díszítette a festmény?

A Glenn Gould B John Eliot Gardiner

C Ton Koopman D Gustav Leonhardt

11. Melyik zenetörténész NEM írt könyvet Johann Sebastian Bachról vagy műveiről?

A John Butt B Fazekas Gergely

C Alfred Dürr D Kroó György

II. Akiből zenész is lehetett volna (7 pont)

1. Ki volt az a filozófus, aki többek közt Petőfi Sándor verseit is megzenésítette?

- A Martin Heidegger B Soren Kierkegaard
 C Lukács György D Friedrich Nietzsche
2. 20. századi, kiválóan hegedülő tudós, akitől a következő mondatok származnak: „Az élet zene nélkül elképzelhetetlen számomra. A zenében ábrándozom. A zenében kifejezve látom az életemet... Életemben a legtöbb élvezetet a zenétől kapom.” Ki volt ő?
 A Niels Bohr B Marie Curie
 C Albert Einstein D Teller Ede
3. Ki volt az a német író, aki zeneszerzőként, karmesterként és zenekritikusként is tevékenykedett?
 A J. W. Goethe B E.T.A. Hoffmann
 C Novalis D Friedrich von Schiller
4. Milyen hangszeren játszott a francia klasszicista festő, Jean-Auguste-Dominique Ingres?
 A cselló B csembaló C fuvola D hegedű
5. Politikai pályafutása előtt melyikük végzett a Zeneakadémia hegedű szakán?
 A Antall József B Göncz Árpád
 C Németh Miklós D Torgyán József
6. A francia felvilágosodás nagy gondolkodójára hazaárulóként tekintettek, mert Itália dallamait szebbnek találta saját hazája zenéjénél, első sikerét pedig egy vígoperával érte el. Ki volt ő?
 A R. Descartes B D. Diderot
 C J.J. Rousseau D Voltaire
7. Az alábbi uralkodók közül ki NEM komponált zenét?
 A IV. Béla, magyar király
 B VIII. Henrik, angol király
 C I Lipót, magyar király
 D Oroszlánszívú Richárd, angol király

III. Mitológia (14 pont)

1. Hogy hívják a nimfát, aki befogadta Odüsszeuszt, miután a férfi hajótörést szenvedett szigete partjainál?
 A Nauszikaa B Pénélopé C Kalüpszó
2. Melyik görög hős eposzi jelzője a gyors lábú?
 A Menelaoszé B Télemakhoszé C Akhilleszé
3. Kit vett feleségül Oidipusz?
 A A hűgát B A nagynénjét C Az édesanyját
4. Héraklésznek 12 próbát kellett kiállnia, hogy halhatatlanná válhasson. Ezek közül melyik nem szerepelt a feladatai között?
 A Hogy megölje Hüdrát, a víziszörnyet
 B Hogy legyőzze a titánokat
 C Hogy megszelídítse Mínosz király bikáját
5. Melyik bestia követelte az athéniaktól, hogy minden kilencedik évben áldozzanak fel neki hét ifjút és hét leányt?
 A Khimaira B Kerberosz C Mínótaurosz
6. Ki Aphrodité megfelelője a római mitológiában?
 A Venus B Minerva C Vesta
7. Melyik istennő a felesége Hádésznek, az alvilág urának?
 A Héra B Perszephoné C Démétér
8. Hány kalandban volt része Odüsszeusznak, mielőtt Ithakába ért?
 A 10-ben B 12-ben C 13-ban

9. Melyik isten létezett már a világ keletkezése előtt is?
 A Uranosz B Khaosz C Kronosz
10. Miért ítéli halálra Kreón Antigonét?
 A Mert Antigone titokban hozzámert fiához, Haimónhoz
 B Mert Antigone tiltása ellenére eltemette testvérét, Polüneikész
 C Mert Antigone okozta Kreón feleségének, Eurüdikének a halálát
11. „Férfiuról szólj nékem, Múza, ki sokfele bolygott/ s hosszan hanyódott földülvén szent-
 falu Tróját,/ sok nép városait, s eszejárását kitanulta,/ s tengeren is sok erős gyötrelmet túrt a
 szívében,/ menteni vágyva saját lelkét, társak hazatértét.” Melyik „férfiura” utal Homérosz?
 A Akhilleszre B Odüsszeuszra C Oidipuszra
12. A monda szerint mi volt a trójai háború kiváltó oka?
 A Szép Heléna elrablása
 B Hektór halála
 C Héra bosszúja Parisz királyfin
13. Hol él a kilenc múza?
 A Az Olümposzon
 B A Helikónon
 C Az élüzioni (elíziumi) mezőkön
14. Mi a neve a feledés alvilági folyójának?
 A Tartarosz B Sztüx C Léthé

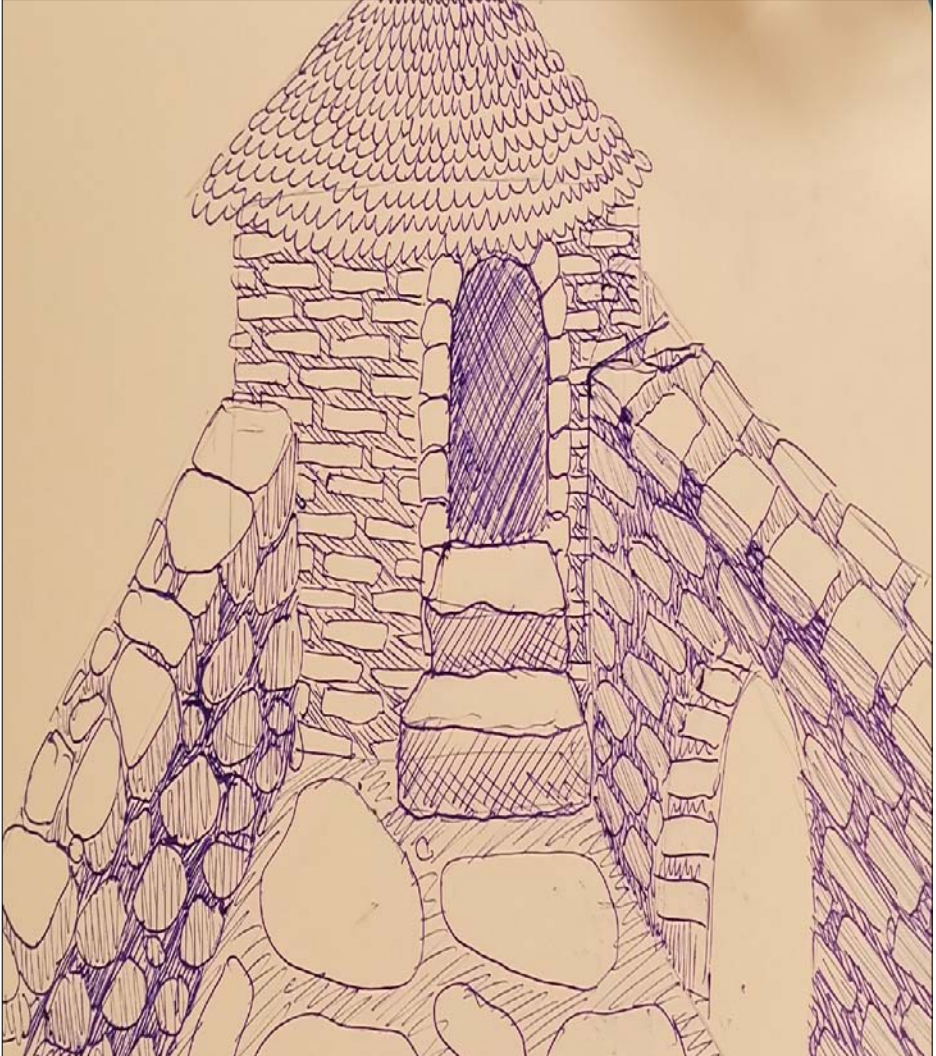

IV. A Szózat története (9) pont)

1. Mi volt Egressy Béni eredeti neve?
 A Kaplan Benedek
 B Galambos Benjámin
 C Ertl Béla
2. A Szózat megzenésítésének pályázatát egy 22 tagú bíráló bizottság bírálta el. Egyik ismert zene-
 szerzőnk a bizottság tagja volt, ezért csak később, pályázon kívül készítette el saját zenei verzió-
 ját. Ki volt ő?
 A Mosonyi Mihály B Liszt Ferenc C Erkel Ferenc
3. Melyik zeneszerzőnek írta Vörösmarty Mihály a következő sorokat: „S a felébredt tiszta szenvedélyen / Nagy fiakban tettek érjenek, / És a gyenge és erős serényen / Tenni tűrni egyesüljenek”?
 A Egressy Béni B Liszt Ferenc C Erkel Ferenc
4. Melyik államférfi volt jó barátja, és hatott nagymértékben Vörösmarty Mihály művészetére?
 A Kossuth Lajos B Festetics Pál C Széchenyi István
5. A Szózatot kívül melyik ismert zenét szerezte még Egressy Béni?
 A Klapka-induló B Radetzky-induló C Rákóczi-induló
6. Melyik évben írta ki Bartay András, a Nemzeti Színház igazgatója, a Szózat megzenésítésének pályázatát?
 A 1843 B 1848 C 1852
7. Erkel Ferenc három operájának librettóját Egressy Béni írta. A következők közül melyik NEM Egressy munkája?
 A Bánk bán B Hunyadi László C István a király
8. Ki készített zenekari változatot Egressy Béni Szózatából?
 A Liszt Ferenc B Erkel Ferenc C Dohnányi Ernő
9. Mikor halt meg Vörösmarty Mihály?
 A 1849 B 1855 C 1862

VÁRKUTATÁS - SALGÓ VÁRA

A VisSza osztály Salgó várának kutatásával kezdte a tanévet.
Remekművek is születtek. Az egyik feladat az volt, hogy korhű szöveget alkossanak a vár egyik napjáról, a lakókról. Kis időutazás volt.
Készültek gyönyörű rajzok is a várról. Fogadjátok ezeket szeretettel!

Magyarósi Réka tollrajza

KEDVES NAPLÓM!

1497 tavasz

Sok mindent kell most leírnom neked. Nincs, akivel szívesen beszélnék, drága nagybátyám pedig megmondta, hogy ne tartsak semmit magamban. Ma felriadtam a korai órákban. Sötét volt még, amikor kinéztem az ablakon. Úgy döntöttem, megnézem a napfelkeltét. Felvettem a ruhákat, miket édesanyám mosott ki nekem még az este. Kissé nyirkosak voltak, de jólesett ez a hűvös. Véreb, a nagy, fehér kuvasz végig a nyomomban caplatott. Szeretem, amikor velem van, mert legalább nem vagyok egyedül, néha viszont, ha magányra vágyom, képtelen vagyok elrejtőzni előle. Most úgy döntöttem, velem jön.

Utam célpontja a Boszorkánykő volt. Onnan látni lehet mindent és mindenkit. Uralni lehet a tájat. A napfelkelte pedig csodás látvány lehet. Felkaptam néhány szelet kenyeret az asztalról, majd kisurrantunk Vérebbe a hidegbe. Az erdő gyönyörű volt. Láttunk is néhány vadat, amik, amint észrevettek minket, eltűntek, mint a köd. Már nem sok volt hátra az útból, amikor éreztem, hogy egészen világosodott. Az utolsó néhány métert már rohanva tettük meg. Kiültem a sziklaszirtra és lóbáltam a lábamat a semmiben. Szabadnak éreztem magam, többször meg kéne ismételnem ezt a kalandot. Vérebbe reggeliztünk és közben néztük, ahogy az ég egyre világosabb és vörösebb lett. A távolban láttam a várat. A szikláról nézve nem is tűnt olyan hatalmasnak.

Véreb segítségével gyorsan visszajutottam Salgó várába. Addigra a vár népe már viszonylag felébredt, nagyobb volt a nyüzsgés. Beszaladtam a konyhába, ahol édesanyám az egyik szakács. Már nem lepődött meg, hogy nem voltam reggel otthon. A kezembe nyomott néhány falatot, így a második reggelimet is megehettem. Amint kiléptem a térré, láttam, hogy Szapolyai Borbálát is kihozták már a napfényre. Közelebb sétáltam, ismertek már a dadák és jól tudták, hogy szeretnek engem a kisgyerekek. Délutánig velük maradtam, mert nem volt más dolgom és szerettem ott lenni. Fontak Vérebnek egy nyakörvet, ami nagyon szépre sikeredett, jól áll neki.

Az udvaron fogócskáztunk először Vérebbe. Később több gyerek is beállt mellénk a játékba. Tőlünk volt hangos az udvar. Az embereket nem zavarta. Szerették, hogy van élet a várban.

Találkoztam egy áruossal, aki gyönyörű madarakat árult, amik be voltak tanítva. Ilyet még világéletemben nem láttam. Sajnos nem volt elég pénzünk venni egyet, pedig nagyon megtetszettek azok az állatok. Viszont a szerencse nekem kedvezett. Valahogyan az egyik kalitkából kiszabadult három madár. Nem én engedtem ki őket, de kaptam az alkalmon. Egy madár elszállt a Boszorkányszikla irányába, a másik kettő a közelben maradt az élelem miatt. A harmadik állat után indultam. Láttam merre repült, felpatantam bátyám lovára és üldözőbe vettem. A meredek domboldalon már nem mertem lóval menni, ezért a fák között hagytam. A bokrok takarásából láttam, ahogy a madár a sziklaszirten csipeget valamit. A reggel ott felejtett kenyér odavonzotta. Mélyen a zsembembe nyúltam, ahol találtam még morzsákat. Szépen, lassan magamhoz csalogattam az állatot, és sikeresen visszavittem a várba. Az árus látta, mennyire nézem a madarakat és mert befogtam neki ezt az egy példányt, nekem ajándékozta.

Rég voltam olyan boldog, mint most. Borbálával együtt játszottunk a madárral. Nagyon tetszett neki. Ilyen különlegesen jól sikerült számomra ez a nap. Otthon jó hangulatban telt a vacsora is. A holnapi napot pedig kíváncsian várom.

Balogh Emese

EGY NAP A VÁRBAN

Kedves József, mint mindig, most is örömmel írok Neked! Remélem jól mentek napjaid, vasárnap várom a leveled.

En ma főleg takarítottam, de hajnalban a kőheneket is meg kellett fejnöm. A tenészfőcst nem szívesen csinálom, mert túl unalmasnak és egyhangúnak találom, viszont a takarítást élvezem mert az megnyugtató.

A tegnapi napom viszont annál izgalmasabb volt, hiszen látogatóist keltünk a vár alatt fekvő településre, ahol körbejártuk a piacot, illetve két szabad órát is kaptunk, amit én a cseledekkel, Margittal együtt töltöttem el.

Elsetáltunk egészen a szomszédos vár lábáig, miözben pletykálgattunk, valamint meseltünk egymásnak az udvarlóinkról, majden egy óráig kereskedtem rólad, és ma'ra alig várom, hogy újra találkozzunk! Emellett megpróbáltunk egy lóval, aki a réten keletéscst, versenyt futni, de hamar lehagyt minket. Remélik a gazdája megtalálta a lósa pacit, elég félénknek tűnt, lehet messze futott.

A holnapi napon valószínűleg disznóvágás lesz, azt kell majd takarítanunk, valamint be kell majd töltenünk a sóe húst, mert a Szapolyaiak nagyon szeretik a húskat, nem is tudom, hogy bírna'k ki hús nélkül. Nem igazán várom a hústöltest mivel nagyon fárasztó munka ez az én gyengéd kezemnél. Nem lenne szomorú ha esne az eső, mert, hogy őscinte kegyel, nem igazán csinálom a lóba'sztöltest.

Remélem jól esett olvasnod, hogy, hogy vagyok, neked is hasonlóan szép napokat kívánok!

Szeretettel, a Te kedves Irod!

JÓZSEF KALANDJA

Egy csodálatos tavaszi reggelen, mikor már a fák virágokba burkolódtak, amikor az időjárás pont kellemes volt, hűvös, de csak annyira, hogy még nem fázott az ember, felnézve csak a végtelen tengerkéket eget lehetett látni.

Ezen a tökéletes napon a Salgó vára tetején örökdő három katona egy hatalmas füstcsíkra lett figyelmes a völgy felől, ugyanis a vár tétjéről hosszú kilométerig mindent lehetett látni. Csakhogy a füst az erdő sűrűjéből kúszott fel. A katonák először inkább figyelmen kívül hagyták mondván, biztos már megint egy ostoba paraszt rak tüzet magának, hogy az estét az erdő mélyén töltsse. De Ahogy vastagodott a füstcsík, egyre nyugtalanabbak lettek az őrök. Elsőre József szólalt meg az üggyben:

– Urak, nem kéne megnézni, mi ez a fekete felhő, ami ott az erdő mélyén terem?

Ferenc nem volt a legerősebb katona, épphogy a felnőttkorba lépett, és katonai pályafutását is csak most kezdte el, emiatt a többi katona nem nagyon hallgatott rá.

– Már láttunk ilyet! – felelte László, aki hármuk közül a legtapasztaltabb és egyben a legerősebb is volt. – Bizonyos, hogy csak egy árva parasztot találsz ott, de ha akarod, leereszkedhetsz és megnézheted. Addig is megszabadulhatunk tudatlanságodtól.

– Az lenne életem legnyugodtabb pár órája – jegyezte meg röhögve László fiatalabbik fivére, János.

Ferencet gyakran gúnyolták tapasztalatlansága miatt. Már időtlen idők óta arra a pillanatra várt, hogy bebizonyítsa alkalmasságát. Úgy gondolta, hogy talán most megáldották egy kis szerencsével, és tényleg van ott valami rosszat akaró.

– Akkor megáldalak titeket ezzel az örömmel – jelentette be büszkeséggel József.

Azzal a lendülettel el is indult a füstfelhő felé. A két fivér csak döbbenten nézte Józsefet, míg el nem tűnt az erdő sűrűjében.

Mikor József leereszkedett a völgybe, elvesztette a füst nyomát, így csak az emlékezete segíthette. Egyszer csak lépéseket hallott. A kardját gyorsan előrántotta. Szíve olyan gyorsan dobogott, mint még sohasem. Egyre hangosabbak lettek a léptek, ekkor elordította magát:

– Gyere elő és vívjunk meg!

Egy szarvas lépett elő, de ugyanabban a pillanatban el is szaladt. József nagyot sóhajtott, aztán folytatta az útját. Már-már feladta küldetését, mikor meglátta a tüzet, amiből a füst kúszott elő. A tűz körül két janicsár pihent és velük pár megköötözött magyar gyermek. A két janicsár nem tűnt nagyon jó katonának. József úgy gondolta, hogy egyedül is el tud bánni velük. Eljött a pillanat, hogy bebizonyítsa alkalmasságát. Visszaszámolt magában: „Három, kettő, egy”, és előugrott a fák mögül. A két janicsár nem tudta elővenni puskáját. József sikeresen elintézte az egyik janicsárt, még mielőtt a másik odaért volna. A másik jobban forgatta a kardot, de szerencsére József még jobban. Bár kapott egy vágást a karjára, a harcban ő maradt felül. Eloldozta a gyerekeket. Kiderült, hogy az erdőben játszottak, mikor előjött a két ijesztő férfi.

József sikeresen visszajuttatta a gyerekeket az otthonukba, és hőstette miatt az egész falu őt ünnepelte. A várban is mindenki tisztelte. József bebizonyította alkalmasságát, története legendává vált. Amit véghez vitt, a többi katonát is bátorította más nemes tettekre.

TÖRTÉNETMESÉLÉS

Minden egy szép, nyári este kezdődött, mikor a várat a már egy évtizede megszálló csehek nemesi fogadást tartottak győzelmük jubileuma alkalmából. A sokfogásos vacsorán csak úgy hozták a környék legnagyobb és legszebb vadait, fogyott a bor, és mindenki jó kedvvel mulatozott. Telt az idő, egyszer csak a lakoma közben a torony egyik öre egy lámpással érkező küldöncöt fedezett fel a Medves-fennsík dombjainak határán.

A kis pislogó fénypont egyre csak közeledett, mígnem a várvédők látótávolságába került. Lovon érkezett. Ruhája lobogott az esti szélben, majd később, a szépen hímzett ruháján láthatóvá vált a magyar címer is. A konfliktus elkerülése érdekében egy cseh szolga is nyeregbe ült, és a vártól tisztos távolságra található ponton átvette a levelet. Szélsébesen vágatott vissza a vár urához, majd átadta a magyar küldeményt.

Csendet! – mondta a husziták vezére, miközben rémület ült ki az arcára. A pecséttel ellátott hadüzenet a nagy és híres Mátyás királytól érkezett.

Két nap múlva a sereg megérkezett és a könnyűlovasság megkezdte a környékbeli portyázásokat. A több tízezer fős hadsereg gyorsan érkezett. Megfeszültek az íjak, a tüzéség leadta az első lövéseket és megkezdődött a csata.

Az ostrom első napjaiban a csehek a várnak köszönhetően nagy előnyben voltak, de nemsokkal később problémák ütöttek fel a fejüket. A hirtelen kialakult helyzet miatt a várbelieknek nem sikerült megfelelő mennyiségű lőport és élelmet felraktározni. (...) Eljött a közelharc ideje. Az ágyúlövések által megsérült vár falain behatoltak a magyar katonák, majd vért és verejtéket nem sajnálva küzdöttek a megszállók ellen.

A várvédők hősie küzdelme ellenére a vad magyar sereg elképesztő erővel hatolt be az erődbe, ahol a cseh nagyurak fegyverük letételével megadták magukat, és átadták a várat a magyar királynak. A husziták zászlaját leváltotta az ünnepélyes győzelmet jelző magyar zászló.

Így győzött a híres fekete sereg a megszállók ellen.

Bacsur Dániel

KEDVES ILONÁM,

Sajnos utolsó leveletem írom számodra, ugyanis a napokban várhatólag hazaérkezem, bár a megaláztatás félelmével és nem a győzelem édes érzésével. Akár elhiszed, akár nem, a tegnapi nap folyamán a vár török kézre jutott, és még csak nem is nemes harc után. Remélem, a történet elolvasása után nem fogsz másképp tekinteni rám, mint azelőtt, mikor még büszkén, mégis félve búcsúztattál el, hogy hazámat szolgáljam. Szóval az a reggel is egy egyszerű békés napnak indult, egész délelőtt még csak a szél hangját sem hallottuk, nemhogy emberét, de sajnos ez nem tartott ki még délutánig se, ugyanis mikor éppen nekiláttunk volna az ebédünknek Györggyel a bástyában, egyszer csak hatalmas csörömpölést hallottunk. Azonnal felálltam és a távolba meredve kerestem a hang okozóját, aztán megakadt a szemem a hegyen felfelé menetelő óriási ágyukon. Halálos félelem kapott el, akkora, ami még talán életem során sohasem, bár igaz, hogy rengeteg méretű és sokféle ágyúval találkoztam, de ilyen naggyal még sose. György se hitt a szemének, de még a legbátrabbak is kétségek közt futkároztak fel-alá, hogy megpróbálják a legjobb és legokosabb döntést meghozni. Azonban ilyen abban a helyzetben nem létezett. A túlérő még egy vak ember számára is világosan látszott volna. Ilonkám, azt kívánom, neked sose kelljen ilyen lehetetlen helyzetbe kerülnöd, mikor utolsó imáidon kívül nincs mit elmondanod, se tenned. Olyan érzés volt, mint mikor pont elkapod a szemeddel a hullócsillag varázslatos zuhanását az égen, amikor két török embert láttunk közelíteni a várhoz.

Nem tudtuk akkor még, hogy csak ekkor jön a turpiság legnagyobb része, csak az ágyukat láttuk a hegy tetején megállva, várva az indító szóra, amit két katona jelzése dönt el. Ez idő alatt már a legtöbbünk összeszedte magát, és harcra készen, rendíthetetlen arccal vártuk a halálunk percét. Meglepetésünkre, ha nem lett volna így is éppen elég a két török harcos, egyszerre csak magyarul szóltak hozzánk, viszont az anyanyelvem szép csengésén kívül semmi jót nem kaptunk. Azt mondták, hogy ágyúik készen állva várnak a parancsszóra, és hogy még a pornál is kevesebbre rombolják a várunkat és vele együtt minket is. Ellenben, ha békésen feladjuk a várat, szabadon távozhatunk. Tisztán hallom még most is ezeket a szavakat a fejemben és minden egyes gondolat, ami akkor az eszemben volt, most újra átsuhan az agyamon.

Természetesen mindegyik Te voltál, ki büszke és szerető karokkal vár engem odahaza, a jövőképünk, amin addig oly sokat dolgoztunk együtt, most egy pillanat alatt lett semmivé, szinte a szemem előtt. Mindenki hallgatott, még akkor sem tudtunk egyetlen hangot se kiadni, amikor befejezték a beszédet és válaszra várva néztek ránk. Őszintén szólva nem is kellett szavak, mind ugyanarra gondoltunk, az otthonunkra, a szeretteinkre és a még el nem töltött éveinkre, így tehát beleegyeztünk.

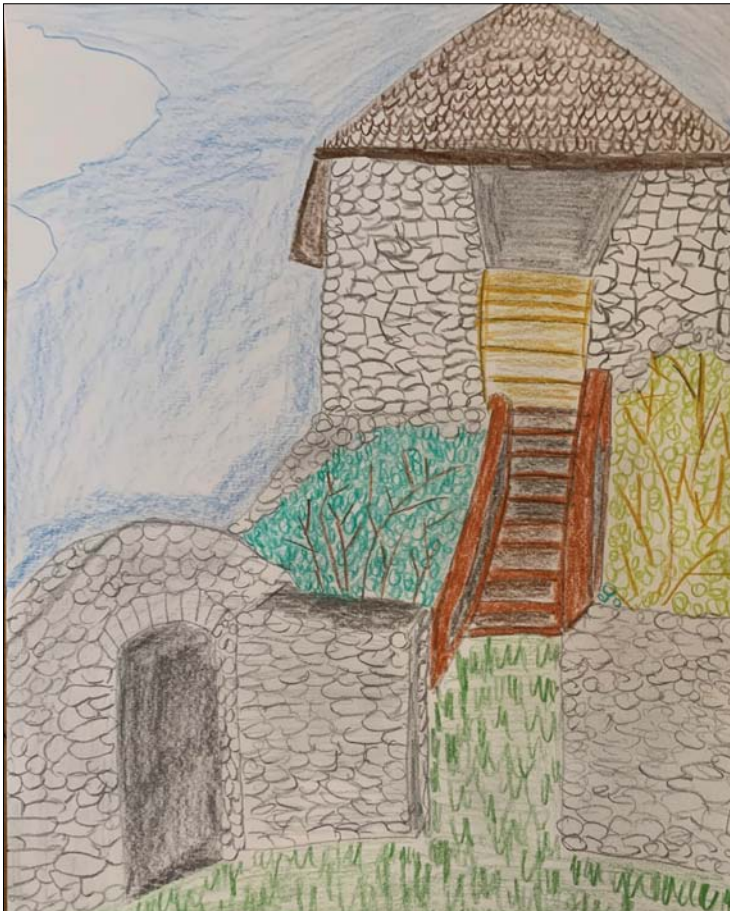
Belementünk egy egyszerű, bugyuta trükkbe, de ezt még akkor nem tudtuk. Nagyon gyorsan pakoltam össze a batyumat és félve indultam el kifelé, pedig nem kellett volna, mert mikor kiléptem, még egyszer visszanéztem arra a mesésépületre, aminek biztonsága az én kezeim közt volt. Ekkor éreztem, hogy életem legnagyobb hibáját követtem el, de ami még rosszabb, hogy a félelmet hagytam győzni a becsület felett. Mikor

már félúton voltam és az ágyúkra akartam nézni, csakhogy segítsenek bizonyítani döntésemet, hogy talán mégse olyan rossz, akkor esett le az egész lényege, mert a szemem bármennyire is hihetetlen nagyságú ágyúkat akart látni, a valóság mégis ökröket mutatott, akik taligákra rakott fatörzseket vittek lefelé a hegyről. Ekkor összeállt a kép, sose volt ágyú, egyszerű buta kis ökrök csapták azt a hatalmas zajt. Én pedig a fatörzsek miatt hagytam ott a munkámat. Persze ekkor már késő volt, az összes magyar katona gyálázattól vörös arccal rég a hazamenő utakat járta, a török pedig már vígan helyezkedett el Salgó várában, mely valaha a mi büszkeségünk volt. Egy szó, mint száz, a holnapi napon hazaérkezem. Rémelem, életünket ott folytathatjuk, ahol ez előtt a szerencsétlen ostrom előtt abbahagytuk.

Mind örökre a Tied,

József

Bagaméri Luca

ÉN, BEBEK FERENC

Férgek ők mind, kik ellenem szövetkeztek, ellenem, ellenem, ki saját világának királya, Istene és annak földi helytartója. Ők, kik nálamnál többször nagyobb rettenetességeket követtek el s hol van bírójuk?

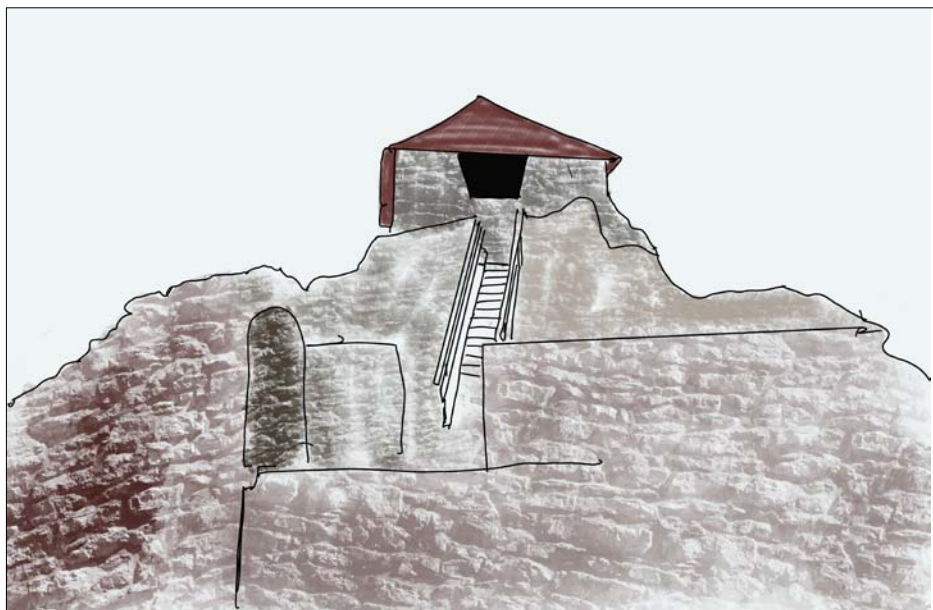
De gyengék ők mind, s hozzám fel soha nem érhetnek Bűnökért, melyekből ők többet követtek el, mint én, bár az ő tetteiket az általuk hozott törvények védik, rangjuk mögött bújdosnak, míg én saját ingyenségem és fintorom szerint éltem. Elvettem, amit akartam, pénzt verettem és költöttem, bort vettem, elvettem és megittam, nőt szerettem és eldobtam. Én, ki igazán élt és boldogan fog halni.

Részeg gondolataim kergetését az örültségem csak élvezetesebbé teszi. Sok mindennek hívtak már: áruló, önkényuralkodó, mániákus, bolond, bűnöző és még sorolhatnám, de nem számítana, mert az emberek nagy része, ki ily félelemtől fűtött igazságokat és boldonságokat mondott, már mind fájdalmas halált halt, én pedig egymás után igazoltam minden vádat egy unalommal telt félmosollyal az arcomon. De mit is számít ez mind, hisz életem mindig is egy vékony fonálon lógott, és mindenki, aki megpróbálta levágni, ugyanazzal a félmosollyal és a kardommal találkozott.

És végül én is elesék egyszer, s rothadó testemből lakmároznak akkor a varjak, belőlem, Bebek Ferencből, ki megtett mindent, amit akart, és boldogan hal majdan.

(Bebek Ferenc, Salgó vára 1549)

Tanurdzsity Dániel

Tóth Rebeka rajza

KEDVES NAPLÓM,

1460. augusztus 2.

Ismét új nap virradt ránk, szolgálai munkám miatt a napot korán, még napfelkelte előtt kezdtem el.

Napi feladataimat a lovak megetetésével és lecsutakolásával indítottam. Miután ezzel végeztem, segítettem felszolgálni a reggelit uraimnak. Következő teendőmként páran kimentünk vadászni a várat körülvevő erdőbe. Na, itt kezdődtek igazán a kalandos dolgok. Amint szépen lelőttem egy szarvast, a közelből rőfögést hallottunk. Egyszer csak kirentott a bokorból egy vaddisznó. Egy jó ideig kitartóan üldözött minket a fenevad. Szerencsére a vár közelében elvesztette az irántunk tanúsított érdeklődését, és visszafordult az erdő sűrűjébe. Barátaimmal visszamentünk a szarvasért és bevittük az uradalom mészárosához, aki nekiállt előkészíteni a szarvast a főzéshez.

A nap folyamán még feltakarítottam a vár egyes termeit, ebédet szolgáltam fel és utána mosogattam. Három óra felé az árnyékban elfogyasztottam az otthon megfőzött ebédemet, és utána egy negyedórát aludtam.

A kis pihenőm után elfoglaltam a helyem a toronyban, és onnan szemléltem a környéket, bármi szokatlant keresve. Körülbelül másfél vagy két órát állhattam ott a napálásból ítélve. Végezetül még a vacsorát is fel kellett szolgálnom.

Ekkor kezdődött a jól megérdemelt pihenésem. A barátaimmal tábortüzet gyújtottunk és megfőztük a vacsoránkat, mindeközben a napi dolgainkat, emlékezetes pillanatainkat tárgyaltuk meg. Amikor fáradni kezdtem, elsétáltam hálóhelyemig, megfürödtem a fal mellett álló dézsában és bedőltem az szalmazsákomba. Szinte azon nyomban elnyomott az álom.

EGY NAP A VÁRBAN

1613. szeptember 2. Leülök a vár falára és magam elé veszek egy pohár hideg vizet. Csak ülök és nézem, hogy a többi ember mit csinál. Este van és a nap lemenő fényében szépen látom az arcokra kiülő érzelmeket. A nyár vége után járunk, és jelenleg nyugalom van a vár körül. Senki nem akarja elfoglalni tőlünk, mindenki nyugodt hangulatban van és élvezzi a csendes napokat, perceket.

50. életévemben vagyok, és 50 éve itt élek, szeretem ezt a helyet, szeretek minden este feljönni egy magasabb helyre és megnézni a naplementét, inni esetleg egy pohár bort, beszélgetni a többi lakossal. Persze voltak nehéz időszakok is, amiket túl kellett éljünk, de akiknek sikerült, azok most boldogan időznek itt. Körülbelül 20 éve lett nyugalom itt a várban, az előtte lévő 30 évem kemény volt, de megérte.

Esténként le szoktam ülni nyugodtan és leírni, hogy mit látok vagy mit gondolok éppen, vagy ami eszembe jut. Ez ma sem lesz másképp.

Sokat gondolkozom, hogy mit jelenthet a nyugalom, de ez mindenkinek más jelent valószínűleg, nekem ezt, mikor magamba zárkozhatok és átadhatom magam a gondolataimnak.

A mai napom egy átlagos nap volt. Reggel elmentem egyet sétálni, ki a mezőkre, majd rendbe raktam a házat és megcsináltam a házkörüli munkákat. Dolgozni nem dolgozok, csak felneveltem négy gyermeket, a legnagyobb most 25 éves.

Ebédet készítettem, meg vacsorát, egy kicsit unom, hogy nem dolgozok semmi olyat, amivel hozzátennék a fejlődéshez, vagy egy kicsit komolyabb munka lenne. Persze tudom, hogy a gyermeknevelés és az otthon vezetése is nagyon fontos, de mégsem érzem azt, hogy ezzel hozzáteszek a közösséghez. Ezért írom ezt a naplónak nem nevezhető feljegyzést, hogy hátha hagyok valamit az utókornak, vagy csak hagyok emléket magam után. Nem célom, hogy ezt majd évtizedek múlva elolvassák vagy nagy kincs legyen, csak hátha majd egyszer megtalálja valaki és megőrzi.

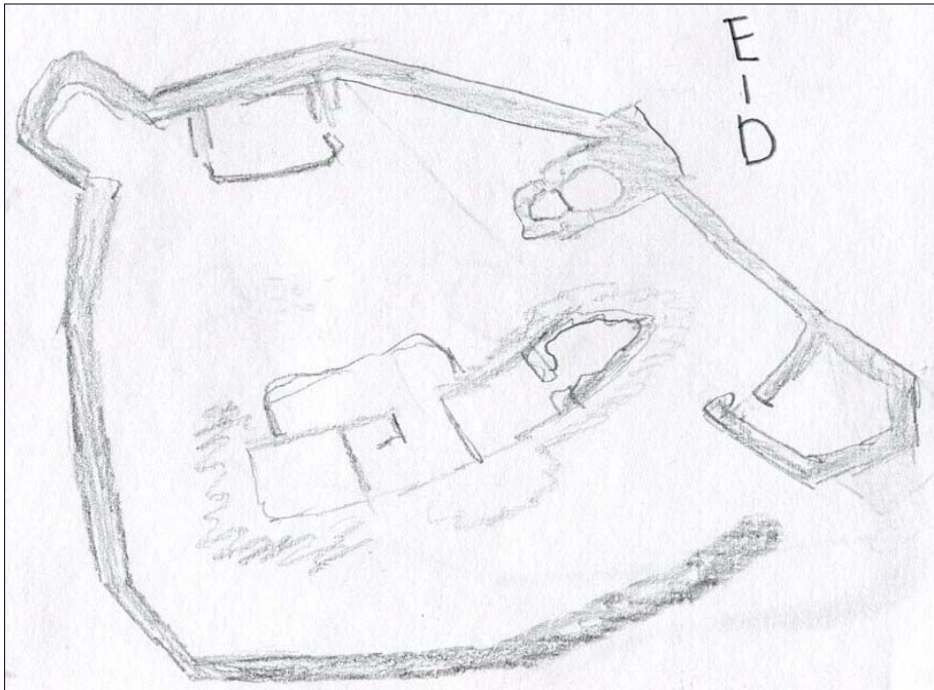
Visszatérve, hogy mit látok, gyönyörű naplemente, pár fiatal kiül a falra és onnan csodálja a látványt. Vannak, akik sétálnak és úgy beszélgetnek. Itt van valaki, ő, aki egyedül dudorászva sétál le a dombról. Hoppá, itt egy házaspár, akik éppen veszekednek, nem tűnik nagy vitának, de eltarthat egy darabig.

Belegondolom magam minden szituációba, én vajon mit tennék az illető helyében, vagy hogy anno én is milyen jól éreztem magam, mikor még fiatal voltam.

A nap lement, és úgy gondolom, hogy én is lassan hazaindulok, hogy ne kelljen a sötétben lemennem a sziklákon.

Holnap új nap, új kalandok várnak rám. Jó éjszakát.

Nagy Fruzsina

SALGÓ VÁRA

1554 egyik őszi ködös csütörtöki napján Dercsényi Farkas seregének pár katonája útnak indult vadászni. Péternek, az egyik ifjú tagnak még nem volt sok tapasztalata az erdővel kapcsolatban, ezért is gondolták társai, hogy elviszik és körbemutadják neki a területet. A fiú nemrég lett a csapat tagja. Miután apja meghalt, Farkas felkarolta és seregébe rakta, hisz megígérte a régi jó barátjának, Péter édesapjának, hogy ha esetleg egyszer ő már nem lesz, akkor gondját viseli a fiúnak.

Lovakra szállva indultak neki a végtelen erdőnek. Két kisebb csapatra válva folytatták útjukat. Péter nemrég töltötte be a 18. életévét, így ő volt a csapat legfiatalabb tagja. Tapasztalatlan, meggondolatlan, de jó erőben lévő ifjú volt. Sötét, fekete, hullámos hajú, mélykék tenger szemű, magas és izmos termetű legénynek volt mondható.

Az erdőben vadászva Péter levált a többiektől, hogy saját útját járja. Egyszer csak valami hangot hallott. A zokogást követve egy kis kunyhóra talált, ami mellett egy nagy öreg fa alatt valaki keservesen sírt. A göndör, szőke, fényes, selymes haj a vállán nyugodott az összekuporodott Fatmának, mert így hívták a lányt, mint ahogy később a fiú megtudta. Péter leugorva lováról a lányhoz sietett, aki ijedtében még jobban összehúzta magát a fa tövében.

– Mit akar? – kérdezte ijedten rekedt hangon.

– Semmit, békével jöttem, csak hallottam a sírását és tudni akartam, hogy jól van-e – mondta Péter nyugodt hangon.

A lány a fiú szemébe nézett, majd a szeme egyre több könnyel kezdett megtelni, amíg egyszer csak ki nem tört belőle a keserves sírás megint. Péter türelmesen csak leült Fatma mellé, majd elkezdtek beszélgetni. A lány elmesélte neki, hogy anyját hiányolja, aki még kiskorában elhunyt, de neki most mekkora szüksége lenne rá. A fiú hosszú ideig megértően és együttérzően hallgatta a lány kesergését. Pontosan tudta, milyen érzés elveszteni egyik szülőjét, így tudott azonosulni Fatma fájdalmaival.

Az idő elszaladt, nem vették észre, hogy már órák óta csak ülnek és beszélgetnek, mígnem rájuk sötétedett. A lánynak el kellett indulnia, mert elmondása szerint az apja valami nagy dologra készült és izgatottan várta haza. Elbúcsúztak egymástól azzal a gondolattal, hogy talán soha többet nem látják egymást.

A visszaúton Péter képtelen volt kiverni a fejéből azokat a gyönyörű mélykék szemeket, azzal a páratlan mosollyal társulva. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy létezik ilyen csodálatos lány. Szomorú volt, hogy nem tudott a lányról semmit sem, hogy hol

találhatná meg legközelebb.

A várhoz érve nagy összevisszaságot észlelt és hogy valami nincsen rendben. Beszaladva a nagy terembe a társaihoz, kiderült, hogy vészhelyzet van, ugyanis a törökök hadat üzentek. A várban elkezdtek kiabálni, hogy látják a dombokon a nagy ágyúkat. Nem voltak felkészülve, ezért nem is próbáltak harcolni, túl váratlanul érte őket a hír. Menekülni kezdtek és megadni a várat. Csapatostul elindultak, a fiú viszont semmi másra nem tudott gondolni, csak Fatmára. Menekülés közben valami neszt hallott a katona, balra pillantott, és akkor megpillantotta őt. A göndör, szőke fürtjeit füle mögé tűrő lányt, akinek a mosolyától egyből ő is elmosolyodott. A lány a salgói várszikla szélén állt és köveket dobált a mélybe. Péter levált a csapattól és dobogó szívvel visszavágta a várhoz. Mikor felért a lányhoz, átölelte őt és belenézett kisírt, csodálatos égszínkék szemébe.

– Miért szomorkodik még mindig? – kérdezte a fiú.

– Az apám hozzá akar adni egy öreg nemeshez, akit nem kedvelek – mondta most már zokogva. – Főleg azóta, hogy Önt megismertem, még jobban el vagyok keseredve, hiszen a szívem már csak Önért tud dobogni – szipogott tovább.

– Istenem, hát akkor Maga is ezt érzi? Nem is tehetne boldogabb emberré! – felelte Péter.

Péter megkönnyebbülve féltérdre ereszkedett.

– Én is ugyanezt érzem Ön iránt, szeretném, ha a feleségem lenne! Megtisztelne, drága Hölgyem, ha hozzám jönne nőül. Kérem, ne habozzon, döntsön most! A lány megszeppenve, de repeső szívvel állt előtte, majd felsegítette a fiút, így most már szemtől szembe álltak egymással.

– Másra sem vágyom jobban! – mondta széles mosollyal Fatma. Péter átölelte, szorosabbra fonta karjait a lány derekán, mélyen a szemébe nézett és megcsókolta!

– Van egy tervem, most azonnal velem kell jönnie, megszökünk, hogy soha többet ne kelljen egy percet sem egymás nélkül élnünk – mondta bizakodva a fiú. A lány egy kicsit megrémült, de aztán érezte, hogy nem tehet mást, hiszen itt van a szerelme, akivel a közös jövőjüket el tudja képzelni. A másik úton viszont csak szomorúság és magányosság várja.

Így gyorsan összehalkolta a legszükségesebb dolgait és útnak indult az ifjú Péterrel egy reményteli, közös jövő felé.

Szaniszló Blanka rajza az 1670-es regéci várról

Szaniszló Blanka rajza a regécsi várról 2021-ben

DRÁGA ÁNGYOM!

Régen nem írtam Kegyednek, melynek oka a Salgó várát fenyegető nagy veszedelem volt. Csak bizakodni tudok, hogy levelem jó egészségben találja mind Kegyedet, mind Férje Urát!

Hadd írrom le a török szorongatásából való megmenekülésem történetét! Járjon ez jó példával mind eleink, mind utódaink előtt!

Ez év szeptember havának hajnalán irgalmatlan nagy ködre ébredt a vár népe. Már egy ideje rebesgették a környéken, hogy a török felénk is megindult. Ennek ellenére igen nagy ribillió támadt, mikor az őrszem a szomszédos domb tetején a ködből elősejlő ágyúk sziluettjét pillantotta meg. Fűlsiketítő óbégatás közepette szaladt hamar Zagyvai Ferenc Várkapitány Uramhoz, hogy mielőbb jelentést tegyen a ránk leselkedő halálos veszedelemről. A török ilyen fokú közelségének hírére Várkapitány Uram arca fehér lett, mint a hó, térde megremegett. Mire Várkapitány Uram a toronyba ért megsemlélni a borzalmat, a török magyar ajkú követeket menesztett, akik a vár tövéből rikkantottak Várkapitány Uramnak.

– Gyaur Kutják! Arszlán fehérvári bég izenetét hozzuk. Annak okán küldte Kara Hamza szécsényi és Ali hatvani bégek csapatait ellenetek, hogy a várat bármi áron elfoglaljuk. Ímhol viteti a rettentő ágyúkat a szomszédos halomra. Jobb lesz Kegyelmeteknek nem megvárni azok dörrenését, mert azután minden bent lévő halálnak halálával lakol. Menjetek ki a várból békével, akkor megőrizhetitek hitvány kis életeteket!

Ezen beszéd hallatán Zagyvai Várkapitány Uram igencsak megrémült. Röstelkedve megvallom, úgy láttam, inkább félti saját bőrét, mint a legényekét, katonákét. Egy fertályóra leforgása alatt kiadta a parancsot:

– A várban lévők tegyék le a fegyvert! Nyissátok ki a kapukat és vonuljatok a török állásoktól elfelé! Nem ma járulunk a Teremtő elé!

A katonák, legények meglepetten álltak, nem ebben bíztak. Ellenben esküjüket nem feledve akként jártak el, miként Várkapitány Uram utasította őket. A vár ellenkézre adása után a köd felszállott és akkor kiviláglott a török gaz igazsága.

Semmilyen ágyúkat nem vontatott a szomszédos halomra. Az túl nagy erőt kért volna tőle. A taligák elibe ökröket fogatott, azokra fadereket tétetett és nagy dérről-dúrral vontatta az álcákat szemünk elibe. E csalárdságra senki nem gondolt volna. Végtelen szégyenünkben inkább a környékről is elbujdostunk. Azóta bolyongva járom a vidéket és imát rebeg az ajkam, hogy szégyenem csituljon.

Adják hírül Férje Urával minden hűséges magyarnak, hogy a török mily fondorlatos, mily ármány! Kérem ezt annak biztosítására, hogy e megszálló népség többé ne ejthesen makulát magyar vitéz becsületén!

Anno domini 1554. év október havában

Kócán Áron

SALGÓ VÁR TÖRTÉNETE
NAPLÓ

1554. szeptember 19.

Elbuktunk! Nem sikerült teljesítenünk a kötelességünket... Az erősítések, a tervek, Derencsényi intézkedései – mind hiábavalóak voltak. Oly' nagy elhivatottsággal őrzött várunk ma reggel a pogány kezére jutott. Én pedig nem tehettem semmit...

Az egész egy átlagos napnak indult: a szokásos kúrthangra ébredtem a barakkban, majd megreggeliztem. Ismét tanúja voltam a Mátyás és József között zajló, már-már megszokottnak mondható reggeli erőfítoktatásnak... Ma kivételesen egyikük sem sérült meg. Azután végighallgattam Zagyva kapitány szokásos reggeli eligazítását; minden a megszokottak szerint zajlott. Ekkor hirtelen még egyszer megszólalt a kürt, zavargás és ordibálás hangjainak kíséretében. A törökök voltak azok... Eljött a nap! A nap, amire már oly' régóta készülődtünk. Ma megmutatjuk nekik, hogy ami sok, az sok! Ma megmutatjuk nekik, hogy mi nem adjuk fel – gondoltam.

Felmentünk a várfalra és megpillantottuk a török sereget a dombtetőn; állig felfegyverkezve, uniformisban kardokkal, íjakkal és egy ágyúval – készen arra, hogy bevegék féltve őrzött várunkat. Ebben a pillanatban, bevallom, elgondolkoztam, hogy mégis megérte-e beállnom a seregbe. Ez lett volna az első csatám, de abban a pillanatban elvesztettem azt az elhivatottságot és vérszomjat, amit a többiek arcán láttam. Félttem. Kétes érzések voltak bennem. Teljesíteni akartam a kötelességemet, ugyanakkor látni akartam még a családomat és a kedvesemet. Nem álltam készen a halálra, ahogyan azt páran mondogatták. De a végén úgyis mindegy volt... Megjelent a törökök követe és közölte, hogy ha nem adjuk át a várat, a nap végére semmi sem marad belőle és a benne lévőkből. Zagyva parancsnok döntést hozott és átadta a várat a pogányoknak. Hallottam, ahogyan az őrség néhány tagja nyúl szívűnek nevezi és szidja őt. Én személyesen nem tudtam mit gondoljak róla. Egyszerre voltam csalódott és megkönnyebbült. Azonban amit később láttam, csak erősítette a csalódottságomat: a törököknek nem volt ágyúja. Csak egy farönköt erősítettek rá néhány kerékre, ami messziről ágyúnak nézett ki, de mire ezt megtudtuk, már késő volt... minden elveszett. Ennek ellenére úgy döntöttem, nem lépek ki a seregből... ott akarok lenni, mikor kiűzzük őket az országból.

Székelly Barnabás

AUBREY BEARDSLEYRŐL

Aubrey Vincent Beardsley, (Brighton, 1872. augusztus 21. – Menton, 1898. március 16.), angol grafikus, illusztrátor, a szecessziós grafika legnagyobb hatású mestere. Rajzait kidolgozott kompozíció és határozott, letisztult vonalvezetés jellemzi, amelyekből erotikus, kegyetlen és ironikus tartalmak bontakoznak ki.

Ahogy rajongói állítják róla „rajzolás közben írt”.

Beardsley Brightonban született, és mint a szecesszió legellentmondásosabb művésze vált ismertté, híressé tették a világot jellemző sötétség és perverzió, valamint groteszk erotika, amik a későbbi munkája fő témái voltak. Előszeretettel nyúlt mitológiai-bibliai és történelmi-misztikus témákhoz.

A képei többsége tussal készült, jellemzik a nagy fekete területek és a papír újrjének kontraszthatása, az aprólékos, ékszerszerű kidolgozottság, a finomság, a vonalkultúra egedisége.

Leghíresebb munkái az Oscar Wilde Saloméjának illusztrációi és az úgynevezett Yellow Book kiadvány képei.

Készített karikatúrákat is, esetenként politikai tartalommal. Charles Kains Jackson, aki a „The Artist and Journal of Home Culture” című elsősorban festőknek szánt folyóirat főszerkesztője volt, is közölt tőle illusztrációkat. (A lap arról volt híres, hogy erőteljes homoszexuális propagandát folytatott, a női nem csaknem teljes körű alsóbbrendűségének hangoztatásával.)

Bár Beardsley ahhoz a homoszexualitásáról is hírverést kapott csoporthoz csatlakozott, amely Oscar Wilde-ot és más angol esztétákat is magában foglalt, szexualitása nincs tisztázva hitelt érdemlően. Spekuláció tárgya, mint az is, hogy folytatott-e nővérel, Mabellel vérfertőző viszonyt, vagy sem.

Tuberkulózisban halt meg Franciaországban, Mentonban mindössze 25 évesen.

Forrás: https://hu.wikipedia.org/wiki/Aubrey_Beardsley

A Polgráf-illusztrációk közül NÉGY BEARDSLEY MUNKÁJA.

Tartalom

Szabó Attila Túlélő beszámolója	2
Kováts Livia: Csak papír és ceruza	4
Irodalmi háziverseny	5
Erdei Erika a várkutatásról	9
Magyarósi Réka tollrajza	9
Balogh Emese	10
Varga Attila egy napja a várban	10
Csaba Sámuel: József kalandja	12
Bacsur Dániel története és rajza	13
Bagaméri Luca levele és rajza	14
Tanurdsity Dániel: Én, Bebek Ferenc.	16
Tóth Rebeka rajza	16
Tóth Rebeka kedves naplója	17
Nagy Fruzsina egy napja és két rajza	18
Székely Hanna: Salgó vára	20
Szaniszló Blanka rajzai a regéci várról.	22
Kócán Áron levele ányághoz	24
Székely Barnabás a vár történetéről	25
Aubrey Beardsleyről	26
Aranyköpések	28

Aranyköpések

- Mindenki szó nélkül hallgatott.
- A gondolat tetté fajul.
- (Hamletnek) nem áll módjában ok nélkül gyilkolni.
- (Hamlet) érett a kardfordításhoz.
- Claudius hozzáment tertvére feleségéhez.
- A Bánk bán tetőpontos dráma.
- (Bánk és Gertudis) Hosszú vita bonthatozik ki kettejük között, ami csattanóval zárul
- (Gertrudis szemére hányható) az öntősege miatti nyomorsága a népnek.
- A vitát megelőző történetek mind a két szereplőt elképesztő idegbe taszítják.
- Magas izgalmat vált ki a nézőből.
- A banki sértődés elnagyzó (?)
- (Bánk) a királyné megölését erkölcsstelennek tekinti, a rengeteg sérelem után megelégszik (!) és megteszi.
- Gertrudis öntet nő
- Ottó a végén csodaporról, de el is érte a célját.
- Mindenkinek akkor pattan el az utolsó szál is.
- A Petur házában keletkező felkelés...
- (Kinek van „panasza” a drámában?) Tibornak
- Kiegyezett a háza a feleségével benne.

A következő IT-ülés november 9-én 16:30-kor lesz a Színházteremben. A levezetést Böszörményi Ági és Korn András szülők vállalták.

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Pintér Zsolt

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf